

ŠTEV. 2

1936/37

LETNIK 67

Vane Belkin:

Jesen v gozdu.

Po poti razlito je suho zlato
kot bajno plačilo za trudne roké —
a to so le nade, ki več ne živé,
oh, nade prezlate, ki v srcu mrjo.

V vrhovih je mirno, še ptice molčé
in vse je tak tiho in mučno tako,
da grobna tišina ti stiska srce
kot môra grozljiva z železno rokó.

Le včasi se trudno prestopi korak,
da iz tajne omame se potnik zbudi
in gleda za potjo, ki v dalj se gubi
kot s srečo blestečo ožárjeni trak.

Francè Horvat:

Nebo so pretkale ...

Nebo so pretkale
srebrne meglice,
z višav se smejale
kot rajske ovčice.

Poljano preplele
srebrne kresnice
in tiho hitele
čez trate v vasice.

Cekinov so palčki
na trate nasuli
in v lahнем so valčki
do zore tam čuli.

Ko prišlo je sonce,
cekine pobralo,
zmetalo jih v lonce —
se palčkom smejalo.